

ആരാമത്തിലെ ആദ്ധ്യാത്മികചിന്ത

- ഒരുനാളൊരു സുപ്രഭാതമ-
 ന്നുരുകാന്തിപ്പൂടപുണ്ടു ഭാസ്കരൻ,
 ഗിരിതന്മുകളിൽ തിളങ്ങി; ന-
 ള്ലൊരു പൂവാടിയിലെത്തി ഞാൻ മുദാ. 1
- പുതുതായ് വികസിച്ച പൂക്കളെ-
 ക്കുതുകത്തോടു തലോടിയത്രയും
 കൃതകൃത്യതപുണ്ട തെന്നൽ വന്ന-
 ന്നതിരേറ്റെന്നയുദാരശീലനായ്. 2
- മണമേറ്റു മനം കുളുർത്തു ഞാ-
 ന്നയുമ്പോൾ ചെറുമുല്ലവള്ളികൾ
 ചുണയോടികിളിക്കളിച്ചു കാ-
 ലിനയിൽ താണു നമസ്കരിച്ചു മേ. 3
- തുലയറ്റൊരിലഞ്ഞിവൃക്ഷമെൻ-
 തലയിൽ ചേർത്തിതു പുഷ്പവർഷണം
 കലുഷം കലരാത്ത റോസ നി-
 സ്തുലമാലിംഗനമേകി മോദമായ്. 4
- പ്രിയമേറിന പിച്ഛിയത്രയും
 നയമോടേ ലതയാം കരങ്ങളാൽ
 “അയി! വന്നിടുകെന്നടുത്തു നീ
 ദയവാ”യെന്നിവളോടു ചൊല്ലിനാൾ. 5
- സതി ചെമ്പകമാത്മശുദ്ധിയേ
 നിതരാം പ്രസ്ഫുടമാക്കിടുംവിധം
 വിമലാഭ കലർന്ന പൂക്കളാ-
 സമയത്തെനരികത്തു തൂകിനാൾ. 6
- മലർവാടിയശേഷമെന്നെയീ
 നിലയിൽ ചേലൊടു സൽക്കരിക്കവേ,
 വലുതായ സുഖാനുഭൂതിയേ
 നലമോടെൻ മനമാസ്വദിച്ചുതേ. 7
- സുരഭീകുലതല്ലജങ്ങളെ-
 പ്പുരുവാത്സല്യമൊടേ തലോടിയും,
 കരതാരിലെടുത്തു നാസിക-
 യ്ക്കരികേ ചേർത്തു മണത്തു മുത്തിയും, 8
- ചെറുശാഖകൾ മേൽക്കുമേൽ പരം
 തിരമോടങ്ങു വിരിച്ചുയർന്നിടും,
 ചെറുമല്ലിക, ജാതി, തൊട്ടതിൻ
 കുറവില്ലാത്തൊരു ഭംഗി നോക്കിയും, 9
- മലയാനിലനോടു ചേർന്നു തെ-
 ല്ലുലയാതെൻ നില ഭദ്രമാക്കിയും,
 മലർവാടിയിലൊന്നു ചുറ്റവേ
 പല പാഠങ്ങൾ ഹൃദിസ്ഥമാക്കി ഞാൻ. (വിശേഷകം) 10
- പരിപാവനമാം ജലം നിറ
 ഞ്ഞൊരു വാപിക്കരികത്തണഞ്ഞു ഞാൻ
 ഒരു കൽത്തറമേലിരുന്നു; തേൻ
 ചൊരിയും നല്ലൊരു സൂനമെത്തയിൽ. 11
- മലർമങ്ക മദംവെടിഞ്ഞിദം
 വിലസും വാടിയിലേക്കു പിന്നെയും
 തല മെല്ലെയുയർത്തി നോക്കി നി-
 ശ്ചലയായങ്ങനെ ഞാനിരുന്നുപോയ്. 12
- അഴകേറിന പുഷ്പവാടിയിൽ
 ചുഴലം നോക്കി രസിച്ച്ഛിരിക്കവേ,

| | |
|--|----|
| തരുഗുല്മലതാദിയൊക്കെയെൻ ഗുരുഭൂതാദികളെന്നു തോന്നി മേ. | 13 |
| ഒരു ശാഖിയെ നോക്കുവിൻ സദാ പരമാദ്ധ്യാത്മിക ചിന്ത പുണ്ടപോൽ തലപൊക്കി വിയത്തിൽ നോക്കി നി- ശ്ചലയായ് നില്പൊരു കാഴ്ച കാണുവിൻ. | 14 |
| നിജശാഖകളാം കരങ്ങളെ- ച്ചെറുതും ക്ഷീണതയറ്റിതേവിധം മരമെന്തിനുമർത്തി നില്പു ഹാ! വിരവിൽ പ്രാർത്ഥന ചെയ്കയായ് വരാം. | 15 |
| ഒരു വിത്തു മുളച്ചിടുമ്പൊഴേ പരമേശൻ്റെ പദാംബുജങ്ങളിൽ ശരിയായ് തല താഴ്ത്തിയകൂരം വിരവോടഞ്ജലി കുപ്പിടുന്നുതേ. | 16 |
| ഹരിതാഭ കലർന്ന പത്രമേ- തൊരു നേത്രത്തിനുമൊന്നുപോലെതാൻ അരുളും സുഖമെന്തു ചൊല്ലിടാം! ധരതൻ ഭൂഷയുമാണതോർക്കുകിൽ. | 17 |
| വിരിയുന്നൊരു പൂക്കൾതന്മണം, ചൊരിയും തുമധ്യം നല്ലൊരാ നിറം, ഇവയാലപരന്നു തുഷ്ടിചേർ- ത്തരുളും ശാഖി പരോപകാരിതാൻ. | 18 |
| നിലതെറ്റിയലഞ്ഞടുത്തിടും ബലമറ്റുള്ള ലതാകുലങ്ങളെ അലിവോടരികത്തണച്ചിടും ബലിയാംശാഖിയുദാരശീലനാം. | 19 |
| തലവെട്ടി മരിച്ചിടുമ്പൊഴും നിലതെറ്റാതെയുറച്ചു നിന്നിടും സ്ഥിരചിത്തതയോർക്കിലേവനും ചരണം താണു നമിക്കുമപ്പൊഴേ. | 20 |
| നിറയെപ്പ്ഫലമേന്തിടുമ്പൊഴും ചെറുതും ഡംഭിയലാതഹർന്നിശം, തനിയേ തലതാഴ്ത്തി നിന്നിടും വിനയം ശ്ലാഘ്യതമം വിശിഷ്ടമാം. | 21 |
| അഴലോടുഴലുന്ന പാമ്പനേ നിഴലിൽ തന്നരികത്തണച്ചിവൻ അഴകും ഗുണവും തികഞ്ഞ നൽ- പ്പഴവും പൂക്കളുമേകിടും മുദാ. | 22 |
| ഒരു ശത്രുവിനും വിരോധമാ- യാരു കൃത്യത്തിനൊരുങ്ങിടാ മരം, ചുവടേകനറുത്തിടുമ്പൊഴും തണലേകുന്നവനീ മഹാശയൻ. | 23 |
| ഭൂവി നശ്വരമാം സമസ്തമെ- ന്നവിതർക്കം പരനങ്ങു കാട്ടുവാൻ, ഒരുനാൾ വിരിയുന്ന പൂവടു- ത്തൊരുനാളിൽ പൊഴിയുന്നു ഭൂമിയിൽ | 24 |
| കുളിർതെന്നലണഞ്ഞിടുമ്പൊഴേ- ങ്ങിളകും ശാഖകളെത്ര മോഹനം, കളിയല്ലവയാഗതർക്കലം തെളിവായ് സ്വാഗതമോതിടുന്നതാം. | 25 |
| വിരവോടു വിഭാതവേളയിൽ വിരിയും കോരകമുള്ളിലുള്ളൊരാ രമണീയതകൊണ്ടു ലോകരിൽ പരമാദ്ധ്യാത്മികചിന്ത ചേർക്കയാം. | 26 |
| പകലൊന്നു കഴിഞ്ഞു മന്ദമാ, പകലോൻ പോയ് മറയുന്ന വേളയിൽ, | |

| | |
|---|----|
| ഇതൊക്കെയൊതുക്കിയീശനായ് സ്തുതിചൊല്ലുന്നിതു പൂക്കളൊക്കയും. | 27 |
| പല മുളളുകളാൽ പരീതയായ് വിലസും റോസയുരപ്പതൊന്നു കേൾ: “വലുതായ സുഖങ്ങളൊക്കെയീ നിലയിൽ കഷ്ടതയാൽ ചുഴന്നതാം.” | 28 |
| ഒരു ലില്ലിയുരച്ചിടുന്നു: “നാ- മൊരു നൂറായിരമാണ്ടു വാഴ്കിലും ഫലമില്ല, പരന്നു നന്മ ചെ- യ്തൊരു ജന്മം ചെറുതും മഹത്തരം.” | 29 |
| അതുലാഭ കലർന്ന പൂക്കളാൽ ചിതമോടേ വിലസുന്ന ചെമ്പകം, “സതിയാണുലകിന്നു ദീപ” മെ- ന്നതു നിസ്തർക്കമുരച്ചിടുന്നുതേ. | 30 |
| തറയിൽ തലതാഴ്ത്തി നിന്നിടും ചെറുതാം പൂല്ലുകളേകകണ്ഠമായ് പറയുന്നതു കേൾക്ക: “വിജ്ഞനേ- യിരേണ്ടുന്നതു താഴ്മകൊണ്ടുതാൻ” | 31 |
| ദയവറ്റു ചവിട്ടി മർദ്ദന- ക്രിയ നാം ചെയ്യുകിലും പ്രശാന്തരായ്, “ക്ഷമയുള്ളവർ സജ്ജനങ്ങൾ”ളെ- ന്നവയോതുന്നിതു മൗനമുദ്രയാൽ. | 32 |
| സ്ഫടികത്തിനതുല്യമാം ജലം, തടവെന്നേ നിറയുന്ന വാപിയിൽ, പിടിയറ്റു പതിച്ച പൂക്കൾതൻ നടനം മോഹനമുത്തരോത്തരം. | 33 |
| പരിപാവനമായ ഹൃത്തിലേ പരിശുദ്ധാശയതല്ലജങ്ങളും കളിയാടുമിതേവിധത്തിലെ- നികളിക്കൊണ്ടവയോതിടുന്നുവോ? | 34 |
| നയനങ്ങളിലേതുനേരവും പതിയും കാഴ്ചകളൊക്കെയീവിധം പുതുതായ് പല പാഠവും നമു- ക്കരുളീടാൻ മതിയായിടുന്നതാം. | 35 |
| ഒരു പണ്ഡിതനും പരിശ്രമി- ച്ചുരുവിട്ടാലുമൊടുങ്ങിടാത്തപോൽ ഒരു പുസ്തകമല്ലയോ സദാ പരിചോടിങ്ങു തുറന്നിരിപ്പത്! | 36 |
| ഇതു വേണ്ടവിധം പഠിപ്പവൻ മതിമാൻ, സൂരികുലോത്തമൻ, മഹാൻ. നിയതിക്കെതിരായ് നിനയ്ക്കുകിൽ, ഗുരുവും ഗ്രന്ഥവുമില്ല നിശ്ചയം. | 37 |